

Arafat estén l'autonomi

**L'acord de Taba
dóna més
solidesa a una
entitat palestina
que començà
a prendre forma
amb l'autonomia
de Gaza i Jericó,
el maig de 1994.**

Els palestins estendran la seva autonomia a sis ciutats de Cisjordània i, parcialment, a Hebron, una població molt conflictiva, després de l'acord signat amb Israel el dia 28 a Washington. El text, de més de quatre-centes pàgines, ha estat negociat al port egipci de Taba, a la mar Roja, entre el president de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP), Iàsser Arafat, i el ministre israelià d'Afers Estrangers, Shimon Peres.

L'acord de Taba, considerat una nova "humiliació" pels grups palestins radicals, dona més solidesa a una entitat palestina que començà a prendre forma arran de la concessió de l'autonomia de Gaza i Jericó, el maig del 1994, i l'arribada subsegüent d'Arafat als territoris ocupats. Amb l'acord, en paraules d'Arafat, s'obre "una nova era en la qual el poble palestí serà sobirà i podrà, així, tenir un paper al costat de totes les altres nacions de la regió". El Front Democràtic per l'Alliberament de Palestina (FDAP) de Najef Hawatmeh i el Front Popular per l'Alliberament de Palestina (FPAP) de Ge-

orges Habache, basats a Damasc, més els islamistes de Hamas, amb forta implantació a la franja de Gaza, no opinen pas el mateix. Hamas ha amenaçat de continuar la lluita armada contra l'ocupant israelià, i les dues organitzacions marxistes establertes a Sfrià han criticat un acord que, en la seva opinió, manté la colonització de les terres palestines.

Entre els israelians tampoc no hi ha unanimitat. Taba és un pas més en la solució del problema palestí. El primer el va fer, a contracor i pressionat pels Estats Units, el conservador Yitzhak Shamir assistint a la cimera de Madrid, el 30 de setembre de 1991. Els laboristes Shimon Peres i Yitzhak Rabin van anar més enllà: van negociar en secret a Oslo amb els palestins els acords, signats posteriorment a Washington, que legitimaven l'autoritat de Iàsser Arafat i obrien la via al reconeixement d'una entitat palestina.

Per tant, Taba consolida l'autonomia dels palestins, si bé en canvi de substancials concessions a Israel.

a vigilada

Cisjordània, en tres zones

“Fem història”, va declarar Peres. El seu cap de govern i rival al Partit Laborista, Rabin, es va mostrar menys eufòric: “Resolem un conflicte dins els termes que ens havíem fixat”.

El Likud espera treure profit dels descontents de l'acord a les eleccions legislatives previstes per al novembre del 1996. “Solament respectarem els interessos d'Israel”, va assegurar un portaveu del partit nacionalista de dretes. Els colons, que temen l'expulsió de les colònies, més endavant, quan s'haurà negociat l'estatut definitiu de Gaza i Cisjordània, han amenaçat amb un bany de sang i de continuar les mobilitzacions.

Però els colons no han de témer res, almenys de moment. L'acord garanteix la seguretat de les 128 colònies de Cisjordània i estableix que la policia palestina mai no podrà detenir un ciutadà israelià. Fins i tot permet que els exaltats 450 colons d'Hebron tinguin un tracte especial, malgrat haver-se instal·lat, com una provocació, en una ciutat poblada per 120.000 palestins. Aquestes són dues de les concessions d'Arafat,

Els punts principals de l'acord de Taba, signat a Washington el dia 28, són els següents:

1. **Replegament de l'exèrcit israelià.** Començarà l'octubre d'enguany i s'acabarà el juliol del 1997. La retirada de la zona A, que comprèn Djenín, Nablusa, Tulkarem, Kalkilya, Ramal·lah i Betlem, s'efectuarà en sis mesos. En lloc de l'exèrcit d'Israel s'hi desplegaran dotze mil policies palestins. A Hebron, una ciutat amb 450 colons radicals, hi continuaran desplegats els soldats israelians, en un nombre no determinat. Com ja passa a Jericó i Gaza, les fronteres externes d'aquests enclavaments seran controlades per Israel. A la zona B, formada per 450 localitats de Cisjordània, els palestins eixamplaran la seva autoritat civil. La “seguretat” restarà en mans d'Israel. Finalment, a la zona C, que comprèn llocs “d'importància per a Israel o poblats per israelians”, l'autoritat, tant civil com en matèria de seguretat, serà exclusiva d'Israel.

2. **Eleccions.** Els palestins de Cisjordània i Gaza elegiran, a final de març, els vuitanta-dos membres del consell de l'autonomia (Parlament) i el president de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP). Els palestins de Jerusalem Est podran votar, però per correu. No es podran presentar a les eleccions partits o persones que actuïn “d'una forma il·legal o antidemocràtica”.

3. **Estatut definitiu de Cisjordània i Gaza.** Serà negociat a partir del maig del 1996.

4. **Presoners.** Israel es compromet a alliberar els cinc mil presoners palestins d'una forma gradual.

L'acord no menciona els punts que es consideren més conflictius, ni parla del futur de les colònies jueves (hi ha uns 150.000 colons) o de Jerusalem Est, ciutat de la qual els israelians no volen ni sentir parlar.

A. C.

que ha reconegut en diverses entrevistes que ha negociat en inferioritat amb uns interlocutors israelians que posseeixen la força militar i el suport incondicional dels Estats Units.

L'acord estableix l'extensió de l'autonomia palestina a sis noves ciutats de Cisjordània, les més poblades, amb excepció d'Hebron. En aquestes ciutats, entre les quals es destaquen

Jerusalem Est. Els palestins hauran de suportar les colònies jueves que s'han convertit en reducte dels extremistes i fanàtics religiosos.

Betlem i Ramal-lah, l'exèrcit israelià es retirarà abans de sis mesos. A Hebron hi haurà una presència militar d'Israel, si bé la ciutat serà gestionada pels palestins. En total, l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) governarà sobre el 30% dels seus ciutadans que viuen als "territoris ocupats" –així anomenats des de la guerra de 1967.

Tanmateix, Israel controlarà les fronteres externes d'aquests enclavaments, convertits, segons els opositors d'Arafat, en "bantustans". Una expressió bastant afortunada, per molt que dolgui als partidaris de l'acord, perquè els palestins hauran de passar sempre pels controls de l'exèrcit israelià per anar d'un enclavament a un altre d'aquesta microautonomia. En 450 localitats més l'ANP només disposarà de poders "civils", perquè hi restarà la presència militar d'Israel.

Els palestins, en plenes rebaixes als israelians, han hagut d'acceptar que les zones C ("d'importància estratègica per a Israel o poblades per jueus") caiguin fora del control de l'Autoritat Nacional. Val a dir, els palestins hauran de suportar les colònies jueves que s'han convertit en reducte dels extremistes i també dels fanàtics religiosos.

A final de març, si es compleix el calendari, els palestins de Cisjordània i Gaza, i els de Jerusalem Est, per correu, elegiran els vuitanta-dos diputats del seu Parlament i escolliran el president de l'ANP. Si tot va bé, dos mesos després, es negociarà l'estatut que serà el definitiu dels territoris ocupats. Unes converses que prometen de ser tenses perquè s'hi discutirà el dret dels palestins a formar un estat i l'estatut de Jerusalem Est. Dues qüestions, capitals, que han estat arraconades en l'acord signat a Washington.

Antoni Castel

Histèria a Líbia i elogis d'Egipte i de Jordània

Els països àrabs continuen dividits sobre la qüestió palestina, com ha tornat a demostrar l'acord de Taba. Si Síria i Líbia han criticat de forma enèrgica el text, Jordània, Egipte i les monarquies petrolieres del Golf Pèrsic han felicitat Iàsser Arafat. El crític més radical, per no dir violent, ha estat el coronel libi Muammar Al-Gaddafi que ha ordenat l'expulsió dels trenta mil palestins que viuen a Líbia. Una mesura, condemnada per Arafat, que complica la rehabilitació internacional del règim libi, sancionat per les Nacions Unides pel fet d'haver-se negat a lliurar els dos presumptes autors dels atemptats contra un avió de la Pan Am i un altre de l'UTA.

El president siríà, Hafez el Assad, és més prudent. "L'acord no pot durar perquè la terra palestina continua ocupada i els seus habitants, espoliats", podíem llegir en un comunicat de l'agència oficial siriana. No obstant això, l'oposició sembla més política que res. Síria espera de reprendre ben aviat les negociacions amb Israel sobre el Golan, paralizades des del juny. El ministre siríà d'Afers Estrangers, Faruq Charah, es reunirà abans de gaires setmanes a Nova York amb el cap de la diplomàcia nord-americana, Warren Christopher, per demanar-li que pressioni Yitzhak Rabin.

En canvi, Egipte i Jordània s'han desfet en elogis sobre l'acord de Taba i a Arafat. Aquest ha volgut agrair la mediació de Hosni Mubàrak i del rei Hussein visitant les capitals d'Egipte i Jordània després de deixar Taba. Al Caire, el president palestí va destacar el paper conciliador de Mubàrak (Egipte va ser el primer país que va establir relacions diplomàtiques amb Israel, ara fa setze anys), i a Amman, s'abraçà efusivament amb el rei jordà, que signà un acord amb els israelians l'any 1994.

A. C.